

Scrive în RI, Anul al IX-lea, No. 7-9, iul-sept. 1933, că un anume <Iecanachi Donici era ipohondru și spunea dascălului adesea "că o să se piardă lumea și că o să fie sfârșitul veacului", însă totul venea, după socotința acestui om înțelept [a dascălului], de prea multă mâncare, de prea multă băutură și somnul prea mult>. Ipohondrul trăitor în Bârlad <murise de mult [pe la 1826] fără a vedea sfârșitul lumii>.

Concluzionăm că de atunci se anunța, dar tot întârzia.

Noi, ipohondrii de noi (mai ales partea masculină) tot așteptăm. Dar până când ?

Moștenitorii își dispută moșia Voloavile din ținutul Sorociei, dar de drept îi rămâne Soției sale, evident recăsătorită (căci așa e firesc). Asemenea dorește și ipohondrul autor, ca de drept Soției sale să îi rămână tot ce a agonisit, inclusiv drepturile de autor pentru tot ce a "murind hârtia, singur pre sine s-a ocârmă". Doar că drepturile de autor pentru anumite articole par a fi mult prea pro-bono. Articolul din RI este un exemplu clar de cum se împarte averea (de drept celei legiuite) în cazul în care există (anume) divergențe de la terțe părți.

Cât despre sfârșitul lumii, rogu-vă, așteptați în continuare. Și citiți și Vechiul Testament, nu numai pe cel Nou. Și să lăsăm chestiunile de ipohondrii ipohondriilor...

Scris de Gheorghița N. Dobre și Valentin-Claudiu I. DOBRE din surse scrise și internet, preluate într-o lucrare literară